

Jeg skal da slutte med de Bemærkninger, hvormed jeg begyndte, at vi have troet ved den Vej, vi saaledes for vort Vedkommende have ønsket at gaa, at tilkendegive, at vi havde det Haab, at det ved denne Sags videre Fremme og Behandling i dette Ting maatte blive muligt at føre den igennem til endelig Vedtagelse, saaledes at der altsaa finder Bestræbelser Sted for at samle det, der bør og kan bevares i Flertallets Forslag, med det, der bør og kan bevares i det Forslag, der nu foreligger fra Folketingets Side.

Jeg antager ikke, at jeg over for den højtærede Formand behøver at nævne, at Litra A. og B. blive at afstemme hver for sig.

Bojsen: Som ærede Medlemmer ville have set, har jeg medunderskrevet den Del af Betænkningen, som hedder Mindretallets Betænkning, og jeg kunde i det væsentlige henholde mig til, hvad det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) allerede har udtalt, men der er dog et Par Punkter, jeg gerne vil understrege noget stærkere, og det er, at Afskrivningen af de ældre Skatter er noget, som jeg bestemt maatte foretrække fremfor at overføre disse Skatter. Det er et gammelt Venstrestandpunkt, som Højre har optaget, og jeg er det taknemmelig derfor. Jeg maa derfor beklage, at dette Forslag ikke er fremkommet paa et tidligere Stadium. Jeg antager nemlig, at hvis man i Folketinget og særlig i Folketingets Skattekommission havde anet, at noget saadant kunde sættes igennem i dette Ting, vilde vi vistnok have faaet det sendt herop som Grundlag. Nu gaar det mig som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, at jeg nærer nogen Frygt for, at den Tid, vi have tilbage af Rigsdagssessionen, vil slaa til, saaledes at vi ende i Aar ligesom i Fjor med slet ingen Ting at faa udrettet. Jeg vil nødig bidrage paa nogen Maade til, at vi igen skulde komme i den Situation, at vi ingen Reform fik gennemført. Jeg vil, som sagt, gerne præcisere dette, at kunde man komme til et Resultat, bygget paa, at samtlige gamle Skatter kunde blive afskaffede og erstattede med en rimelig Ejendomsskyld, vilde jeg grumme gerne være med dertil. Jeg giver det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds Ret i, at herved vilde man komme til at forurette enkelte Steder; der er jo allerede nævnt Bornholm og adskillige Ejendomme i Jylland, men jeg mener, at det kunde man vel nok finde Raad for. Jeg mindes, at man i 1850, da vi udjævned Hartkorns-

forskellen, gav til alle de privilegerede Hartkornsejere en vis Erstatning, fordi de fik en højere Skat, og det var i kongelige Obligationer. Der synes jo ogsaa at være noget rimeligt i, at de Ejendomsbesiddere, som det maatte gaa særlig ud over, paa en eller anden Maade kunde faa nogen Erstatning, og hvad det angaar, mener jeg, at man vel nok kunde finde paa Raad, havde man blot tilstrækkelig Tid.

Mit Standpunkt er altsaa dette, at som Princip betragtet er det, der er kommet fra Højreflertallet, at foretrække fremfor Overføringen. Paa den anden Side vil jeg om Overføringsprincippet sige, at det løser en Opgave, som Flertallets Forslag ikke eller i alt Fald kun delvis løser. Det løser den Opgave, at skaffe os Nedsættelse i de kommunale Afgifter, og jeg tror, at er der Skatter, der hvile trykkende i det hele taget, er det de kommunale Skatter især paa Landet. De ere blevne ganske overordentlig høje adskillige Steder, og at kunne nedsætte dem vilde have været en overordentlig Hjælp. Jeg er vis paa, det vilde have vakt almindelig Glæde især i de mest bebyrdede Kommuner. Men dette vil man aabenbart ikke opnaa i den Grad ved Flertallets Forslag.

Næst denne almindelige Bemærkning vil jeg gerne have Lov til at fremkomme med et Par Ting, som angaa Enkeltheder i Forslaget. Man kunde maaske sige til mig, som har været Medlem af Udvalget, at jeg skulde være fremkommen med saadanne Enkeltheder i Udvalget; men jeg vil hertil sige, at man i Udvalget ikke rigtig vidste, hvad der skulde være Grundlaget. Der forelaa jo 3 forskellige Sæt af Forslag, og man vidste ikke, hvad der blev det endelige Grundlag, og hvortil man skulde stille sine Ændringer. Der kunde maaske komme et ganske andet Grundlag, og saa vilde Ændringsforslagene være spildte. Der er imidlertid et Par Bemærkninger, jeg gerne vilde gøre til det, der nu foreligger fra Flertallet, og det er med Hensyn til § 6, hvor der staar, at Selvejerhuse paa Landet, der bebos af Ejeren alene, naar Værdien ikke overstiger 3,000 Kr., skulde være fri for Ejendomsskyld. Jeg antager, at Hensigten er at raade Bod paa det, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds fremkom med, idet han sagde, at de smaa Ejendomme altid ere dyrere pr. Td. Hartkorn end de store. Men det forekommer mig meget upraktisk at sætte saadan en bestemt Grænse som 3,000 Kr. Dersom de ulykkelige Taksationsmænd, som skulde vurdere en saadan Ejendom, gaa 10,